

Юта Трайбер

ФРАНКА

Преведе от немски Лилия Рачева

Издателство Панорама +

1 Глава

Франка е смело момиче. Не се притеснява да възрази, когато трябва. Да посочи някоя несправедливост. Да настоява тя да бъде поправена. Франка се движи с енергична, гъвкава походка. Приятелките ѝ не смеят да се прибират късно вечер сами. Франка им се чуди, че са толкова страхливи, и клати неодобрително глава. Франка има лъчезарна усмивка. Франка изглежда самонадеяна. Някои дори се плашат от Франка, просто защото е такава, каквато е.

Франка не е името ѝ по рождение. Всъщност тя се казва Франциска. И до тринайсетата ѝ година всички ѝ викаха Франци. Но Франци не е име за тринайсетгодишно момиче. Франциска също. Франка е точно подходящото име. Кратко е, звучно, и буди усещане за свобода.

В началото името ѝ звучеше чуждо, но колкото повече Франци си го налагаше, толкова по-подходящо изглеждаше то. На четиринайсет години Франци стана Франка. И само Франка. А Франци остана само спомен. Хубав спомен. За едно щастливо детство. Детство с много приятелки, с кукли Барби, с маскаради и театрални представления, с плуване и каране на колело, с песни и танци, с пиано и китара, и с двама родители, които обикновено проявяваха разбиране. Родители, които имаха един недостатък – да викат и да се карат помежду си, когато бяха на различно мнение, и които понякога – като в немите филми – се замеряха с парчета торта, но сравнително бързо се успокояваха и след бурята небето се проясняваше и те продължаваха да живеят под топлото брачно слънце. Франка не понасяше разправиите между родителите си, но очевидно те бяха цената за хармонията, която настъпваше след това. Споровете им бяха разгорещени и поради факта, че родителите ѝ работеха заедно. Държаша магазин за фотоматериали, собствен, който не бе част от някоя голяма търговска верига. Зад магазина имаше фотостудио, в което двамата правеха портретни и паспортни снимки. Франка смяташе родителите си за много добри фотографи. Портретните снимки, които правеха, бяха изключителни. Това не бяха обичайните пози, които се виждат по витрините на другите фотографи: деца с гладко вчесани коси, облечени с най-хубавите си, официални дрехи, с плюшено мече в ръце и с неловка усмивка на лицето; или младоженци, снимани с по-слаб контраст и заобиколени с венец от рози. Такива снимки родителите ѝ не правеха. Те се опитваха да открият специфичното за всяко лице и да го предадат на снимката. А на Франка бяха правили

през годините безброй снимки, най-хубавите бяха увеличили и те бяха окачени в стаята ѝ, а с течение на времето – и навсякъде в къщата.

Франка застана пред огледалото. Постави ръце върху бедрата си и се изпъна. Ако ги нямаше тези бричове на бедрата, наистина щях да съм слаба – помисли си тя. Отстъпи крачка назад. Да ти имам грижите, Франка! – каза си. – Има много по-страшни неща от няколко грама мастни клетки на бедрата.

Обу си дънките и облече един светло-син пуловер, който носеше с удоволствие. Отиваше на сините ѝ очи. Сложи си туш на миглите, очерта контурите на очите с молива за очи, сложи си ярко-червено червило, среса правата си светло-кестенява коса, която стигаше до раменете ѝ. Пъхна портмонето и телефона в чантата, облече си черното кожено яке и преди да излезе, надникна в кабинета на майка си.

– Имам среща с Щефан! – каза Франка. – Ще ходим на кино.

Майка ѝ кимна. Тя харесваше Щефан, макар и не безрезервно. Но има ли родители, които да приемат приятеля на собствената си дъщеря безрезервно?

Преди няколко месеца Франка за първи път спа с Щефан. Беше един неделен следобед, някъде миналата есен. Щефан още живееше при родителите си, а те бяха заминали за събота и неделя.

– Ела, ще отидем в къщи – бе казал Щефан и Франка бе кимнала. Беше малко притеснена, знаеше, че сега вече ще се случи така нареченият първи път. Щефан бе много нежен с нея. И съобразителен. Използва презерватив, без да се налага Франка да му напомня за това. Чувстваше се сигурна до Щефан, можеше да му има доверие. Малко я заболя. Започна да кърви и то доста силно, това я изплаши.

Останаха с Щефан още известно време в леглото, прегърнати. Франка задряма за кратко и когато се събуди, каза, че трябва да си върви вкъщи. Майка ѝ я чакаше.

Франка я погледна и веднага разбра, че майка ѝ знае.

– Няма ли да ме попиташ нищо? – рече Франка.

А майка ѝ се усмихна и каза:

– Не, но те слушам.

Хубаво беше, че можеше да ѝ каже всичко. Хубаво беше, че тя го прие като нещо естествено. Хубаво беше, че можеше да я попита за кървенето. Хубаво беше, че тя успокои Франка.

Щефан я чакаше пред киното Стоеше в типичната си стойка, по

която би го познала по всяко време и отдалече. Слабото му тяло беше леко приведено напред, тясната му глава – наклонена настрани, косата – прибрана на опашка. Като я видя, сякаш светлина премина през лицето му. Той улови Франка за ръцете, притегли я към себе си и я целуна. Стояха пред витрината под козирката на киното, по която многобройните лампички създаваха илюзията за звездно небе. Щефан вече бе купил билети. В рамките на някаква ретроспектива показваха един стар филм – “Луна Папа”.

Момичето върви през гората. То е весело, доверчиво. Мъжът, когото не виждаме, я съблазнява. Тя не може да устои на думите му, влюбва се в него. Той я изоставя, отново не виждаме лицето му. И никога повече не се връща. Тя забременява, скарва се с баща си, трябва да се грижи за брат си, който е инвалид, погубва себе си в името на другите. Накрая обаче момичето отлита, а покривът на къщата ѝ я носи като летящо килимче.

След проекцията Франка и Щефан отидоха в кафенето срещу киното и разговаряха за филма. Щефан смяташе, че става дума за изнасилване, Франка не го бе възприела така.

– Виж сега – каза Щефан. – Някакъв абсолютно непознат тип се приближава до нея в гората, принуждава я да спи с него, тя забременява, а той я изоставя и изчезва завинаги. Как другояче би го окачества?

– Но тя се влюби в него. Той не я принуди, той я съблазни.

– А можеше ли да се съпротивлява?

– Въпреки това – отвърна Франка. – Аз не го възприемам така. Тя се влюби в гласа му и реши, че това е мъжът на живота ѝ. А това, че той изчезва и повече не се появява, е съвсем друга история.

– Като спомена мъжа на живота – каза Щефан и гласът му прозвучаха полу-сериозно, полу-иронично. Той бръкна в джоба на якето си и извади малко пакетче. – За тебе е – каза той.

Франка се изненада, отвори пакетчето. Вътре имаше сребърен пръстен.

– Просто така, или има някакъв повод? – попита тя.

– Точно преди една година за първи път спяхме заедно – каза Щефан.

Франка се закашля.

– Толкова отдавна ли беше? – смънка тя. – Съжалявам, не се сетих.

– Няма значение – каза той.

– Не, има – отвърна Франка.

Подаръкът, макар и да бе направен с добри намерения, не я зарадва. Ако

Щефан просто беше казал: „Знаеш ли какъв ден е днес?“... Или нещо подобно. Тогава тя щеше да се замисли и може би щеше да се сети за какво намеква, а ако не се сетеше, винаги можеше да каже: Ама разбира се, естествено, знаеш ли как... Но така, с подаръка, той не ѝ оставяше никаква възможност. Чувстваше се нелепо, че той беше запомнил тази дата, а тя не.

– Благодаря – смънка.

И в този миг вече не изпитваше никакво желание да остава повече в кафенето. Погледна Щефан. Тясното му лице с прибраната на опашка коса изглеждаше още по-тясно от обикновено. Личеше, че е разочарован, но нищо не каза.

Толкова е учтив – помисли си Франка. – Адски е учтив! И в същия миг осъзна колко е несправедлива и че всъщност я е яд на самата себе си.

– Плие. Изправяне и завъртане, завъртане. Усмивки, момичета, усмивки!

Катарина, учителката по танци, леко повдигна глава и изръкопляска. Франка ѝ завиждаше за тренираното тяло, по което нямаше и грам тлъстина. Катарина беше като крехко растение, стройна и гъвкава, и въпреки това стабилна и устойчива.

Франка беше на първия ред, пред големите огледала, майка ѝ по диагонал зад нея. Наред с фотографията, танците бяха голямата страст на майка ѝ. Тя бе запалила и Франци да танцува и я мъкнеше със себе си по всички курсове по балет и модерни танци, които посещаваше. Това продължи, докато Франци стана на тринайсет години. Тогава Франка отказа да ходи с майка си на уроци по балет. Както и по модерни танци. Но Франка искаше да танцува и майка ѝ трябваше просто да отстъпи. Съобрази се с желанието на Франка да ходи на танци сама. Докато веднъж, половин година след шестнайсетия си рожден ден, Франка не ѝ каза:

– Сега можеш пак да идваш.

Зад нея майка ѝ се беше задъхала и триеше потта от челото си. Катарина забеляза умората ѝ и вмъкна няколко по-леки упражнения от земна гимнастика. А след това един по-спокоен танц.

– Изразително, мили дами, повдигайте бавно ръцете нагоре, задръжете, задръжете...

Това беше добра група. Катарина с удоволствие работеше с тях. В края на годината щеше да има концерт пред публика.

– Искате ли да участвате и вие, госпожо Вебер? – попита Катарина майката на Франка.

– За Бога, не! – отвърна майка ѝ. – С удоволствие танцувам, но чак за концерт – не, не, в никакъв случай с тези млади момичета. Знам си възможностите...

Катарина си помисли, че госпожа Вебер танцува по-добре от някои от младите момичета, но щом не иска, добре!

Франка пусна душа и остави горещата вода да се стича по тялото ѝ. Приятното отпускане след танците. Наблюдаваше гърдите си, плоския си корем. Мога да съм доволна от фигурата си – помисли си тя. – Всичко останало, което винаги си мисля, са глупости. Няма да бъда кожа и кости, я! И Щефан смята, че тялото ми е хубаво.

След часовете по танци Франка винаги чувстваше майка си много близка. Тя я хвана под ръка и внезапно погледът ѝ падна върху собствената ѝ ръка,

– О, не! – извика тя. – Как можах...

– Какво се е случило? – попита майка ѝ.

– Пръстенът! – отвърна Франка. – Сребърният пръстен от Щефан. Сигурно съм го изгубила, докато стоях под душа. Или докато танцувахме.

Върнаха се в балетното студио, търсиха пръстена, но не можаха да го намерят.

– По дяволите! – извика Франка. – По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Напоследък всичко върви наопаки! – И тя разказа на майка си за сребърния пръстен от Щефан.

– Е – каза майка ѝ, – забравила си един подарък или си го изгубила, какво да се прави? Има и по-страшни неща.

Винаги има и по-страшни неща – помисли си Франка, но у нея остана някакво чувство на лека тревога.

Купи на Щефан дръвче от розов кварц. Казват, че розовият кварц действал срещу облъчването от компютрите. От известно време Щефан бе постъпил на работа в един областен вестник. Поддържаше им сайта. На пазара, който ставаше веднъж седмично, Франка видя един сребърен пръстен – много приличаше на пръстена, който Щефан ѝ бе подарил. Тя го купи и купи още един за Щефан. Може би няма да забележи, че не е същият. Дойде ѝ на ум Лесинговата притча за пръстените. Три пръстена, които по нищо не се различават един от друг, но само единият е истински. Три пръстена, които трябва да правят еднакво добри хората, които ги носят. При тази мисъл Франка се засмя.

Щефан веднага забеляза, че пръстенът е различен от този, който той бе подарил на Франка. Нищо не излезе от притчата с пръстените.

– Много съжалявам, Щефан – каза Франка, – загубила съм го в часа по танци. Мислех си, че може би няма да забележиш.

– Знаеш ли единайсетата Божя заповед? – попита Щефан.

Франка се намръщи.

– Не подценявай другите! – продължи Щефан. – Или в превод: Не ги смятай за по-прости, отколкото са.

Франка въздъхна.

– Благодаря ти за заповедта и за интерпретацията – каза тя. – Зная много единайсети заповеди. И всички са твое изобретение.

Щефан стисна устни, а очите му придобиха леко арогантно изражение. Като че ли съзнателно притвори очи и пренебрежително се отдръпна зад тях.

– Не се обиждай, Щефан – каза Франка, – но твоите единайсети заповеди понякога са непоносими. Просто исках да поправа нещата. Направих го с добро намерение.

Ей сега ще каже: Пътят към ада е постлан с добри намерения – помисли си Франка. Често го казва. Ако сега го каже, ще избухна. Това вероятно също е единайсета Божя заповед. Една от многото.

Но той не го каза. Навярно бе решил да преглътне забележката. Франка размисли. Като ми подари пръстена и той го направи с добри намерения – спомни си тя. – А пък аз тогава си казах: Пътят към ада е постлан с добри намерения, макар че не го формулирах точно така. Тогава защо го упреквам?

Нещата между нас напоследък не вървят както трябва. Той е много мил, толкова се грижи за мен, купува ми подаръци, учтив е, внимателен, но има в запас прекалено много единайсети заповеди. С течение на времето това става уморително и досадно.

– Тази вечер ще пазя Сами – каза Франка. Думите й нямаха никаква връзка с това, за което говореха. Франка се запита дали това изречение не прозвуча като: „Тази вечер не мога да бъда с теб.“

Щефан кимна. Беше ли го разбрал и той по този начин?

Един път седмично Франка работеше. Гледаше детето на едно младо семейство, което отскоро бе дошло в града и нямаха тук нито баби, нито други роднини. Лео работеше в туристическата агенция, а Илзе – в библиотеката. Синът им Самуел беше на три години и тъкмо бе тръгнал на детска градина. Франка се запозна с Илзе в

библиотеката, заговориха се. Илзе й каза, че търси някой да се грижи за Сами, за да може поне веднъж в седмицата да излиза вечер с мъжа си, и Франка предложи да се грижи за детето. Майка й я подкрепи и каза: „И ние с баща ти навремето бяхме така, когато се преместихме тук. И ние нямахме никакви роднини и много се зарадвахме, когато намерихме една млада жена, която се съгласи от време на време да се грижи за теб.”

До къщата, в която живееха Илзе и Лео, водеха два пътя. Единият минаваше през града, надолу по Банщрасе, после по Хауптщрасе и нагоре по Фьоренгасе. Вторият, който бе много по-кратък, минаваше по Хьоенщрасе, през покрайнините на града. Франка почти винаги минаваше по краткия път през Хьоенщрасе. Само ако трябваше да свърши нещо в центъра, ако искаше да позяпа витрините или да види програмата на киното, минаваше през града.

В тази мека септемврийска вечер Франка отново тръгна по краткия път през Хьоенщрасе. Въздухът още беше топъл. Франка вървеше с енергични, бързи крачки. „По походката ти мога да те позная от два километра”, казваше Биргит, най-добрата й приятелка. Франка въздъхна дълбоко, опитвайки се с тази въздишка да се освободи от всичко, което й тежи. Историята със сребърния пръстен, колкото й нелепа да изглеждаше, продължаваше да я безпокои. Защо всъщност? – мислеше Франка. – Какво толкова е станало? Но тя усещаше, че това не е добър знак за отношението й към Щефан. Опита да се отърси от тези мисли. Освободи си съзнанието за Сами – мислеше тя. – Той го заслужава. Такова мило малко човече. Когато Сами ме прегърне и ме целуне, или започне да ми разказва нещо и да маха на майка си и баща си с жест, който им показва да излизат вече, за да можем най-сетне двамата с него спокойно да си играем, ми идва просто да го разцелувам.

Мина нагоре по Банщрасе и зави надясно по Хьоенщрасе. Отстрани на улицата беше спрял багер. Зад него се виждаше кестеново дърво. Вятърът си играеше с листата. Франка си спомни как двете с Биргит като деца събираха кестени и правеха от тях животни и човечета. Хубаво време беше – помисли си Франка и изведнъж й се стори, че вече е остаряла.

Небето беше червено от залеза. Наоколо се виждаха хълмове и ниви. Спокоен красив пейзаж. Франка обичаше този град. Беше достатъчно голям, за да предлага много неща, кино, дискотека, театър, кабаре, концерти, възможности за спортуване, и

същевременно достатъчно малък, така че човек познаваше много хора, имаше много приятели и не трябваше да се страхува да се прибира вечер сам.

По този въпрос баща ѝ беше на друго мнение и всеки път настояваше да посреща Франка с колата, където и да беше, дори и при Илзе и Лео, но Франка му се смееше. „За едно разстояние от пет минути!– казваше тя. – Ти не си добре. Изобщо не си струва да палиш колата!” И майка ѝ мислеше като нея. И подчертаваше, че Франка вече не е дете.

„Точно затова!” – казваше баща ѝ. Франка и майка ѝ се споглеждаха. „Ти във всичко виждаш заплаха!” – казваше Франка всеки път в този момент от разговора. – Какво може да ми се случи в този скучен град?” Зад нея майка ѝ промърморваше нещо в същия дух.

Франка носеше сиви дънки, сив пуловер и черно кожено яке. Погледна си часовника. Искаше веднъж завинаги да провери колко време ѝ отнема това разстояние. Точно след пет минути беше при Лео и Илзе.

Сами вече я чакаше на вратата. Родителите му казаха, че ще се върнат в десет часа.

– Конче, конче! – извика Сами.

– Чакай, Сами – засмя се Франка. – Чакай да си поема дъх.

Тя свали коженото яке и се събу. После остави Сами да я яхне като конче. След това направиха с него къща от кубчета легло. Излязоха на балкона, защото вечерта все още беше мека. След това Франка му изпя една песен.

– Сами спи! – каза той по едно време.

Франка му подаде шишето с биберона и го сложи в леглото. Прочете му една приказка за лека нощ. Още докато четеше, Сами заспа.

Франка отиде в хола. Порови се в полицата с книги. Видя „Петата планина” от Паоло Коельо. Зачете се и попадна на едно изречение, което особено я развълнува. „...нещастията оставят след себе си неизлечими следи, а славата – ненужни спомени”*. Това изречение ѝ направи силно впечатление. Помисли си, че в живота си досега не е преживяла истинско нещастие. Трябваше да признае пред самата себе си, че в сравнение с приятелките ѝ от училище, на нея дяволски ѝ вървеше. Родителите на Зигрид притежаваха голяма строителна фирма и поради това никога не им оставаше време за нея, братът на Пия загина преди две години при автомобилна катастрофа, сестрата на Натали беше в инвалидна количка, родителите на Петер се разведаха. . .

* Паоло Коельо „Петата планина”, Обсидиан, София, 2008, стр. 100, прев. Даниела Петрова. (Б. пр.)

Защо всъщност съм толкова безсрамно щастлива? – запита се Франка. – Всяко нещо, което захвана, ми се удава. Поне в повечето случаи. И дори се засрами от факта, че беше в състояние да се разстрои от такава глупост като един изгубен сребърен пръстен. Това да са ми грижите! – помисли си тя. И реши в бъдеще, когато се разстрои за някоя дреболия, да си спомня, че в живота има и много по-сериозни неща.

Лео и Илзе се прибраха точно в десет. Бяха ходили на хойригер* и там се бяха срещнали с приятели.

– Искаш ли да пийнеш нещо? – попита я Илзе.

– Не, благодаря – отвърна Франка. – Ще бързам да се прибера.

– Да те изпратя до вас? – предложи Лео.

– Ами! – възрази Франка. – Благодаря ти, но това са само пет минути.

– Въпреки това ... – каза Лео. – Тъмно е. Не искам да се чувствам виновен, ако ти се случи нещо.

– Моля ти се – каза Франка. – Говориш като баща ми, а си много по-млад. Не, не, аз държа на правото си, да се движа наоколо сама. Впрочем, мога ли да взема да прочета Коелъ?

Мина покрай гробището. Видя трепкащи червени светлинки. За първи път си даде сметка, че Хьоенщрасе минава покрай гробището. От приказките на татко и Лео ще се побъркам! – помисли си тя. И запя. Който не се страхува от нищо, пее. Но и обратното е вярно: с песен човек може да прогони страха.

Вятърът се бе усилил. Шумеше в листата на дърветата, като че ли пееше на висок глас, а клоните танцуваха и хвърляха причудливи сенки на пътя. От шосето идваше приглушен шум от коли. Часовникът на кулата удари. Най-напред по-слабо, след това по-силно.

Франка беше стигнала до багера, когато чу прашене на клони и като че ли някаква сянка се прокрадна в храстите. След това настъпи тишина. Франка поклати глава. Наистина ли бе видяла някого, или само така й се беше сторило от страх? Не ставай глупава, Франка – каза си тя. – Не оставяй приказките на Руди и Лео да те разколебят! И другия път ще им забраниш да говорят такива глупости. Вятърът откърши няколко клона от кестена. Те паднаха с трясък на земята, удряйки се един в

* Традиционно австрийско заведение, където се предлага младо вино и бюфет с домашно приготвени ястия. (Б. пр.)

друг. Това е само вятърът – помисли си Франка и продължи с енергични крачки и отново запя.

2 Глава

Франка стисна юмруци. По пътя към класната стая чу от стаята на 4А оглушителен шум и надникна през вратата. Видя как едно четиринайсетгодишно момче удря бясно с юмруци друго момче, което лежеше на пода.

– Престани! Престани да се биеш! Веднага престани! – извика Франка.

Момчето така се изненада от появата ѝ, че спря да се бие и я погледна смаяно. Гъстата му, разрошена коса стърчеше на всички страни. Беше много високо и от боя лицето му беше цялото почервенияло. Другото момче, което лежеше на пода, бе по-дребно, с руса къдрава коса и също със зачервено лице. То бавно идваше на себе си.

– Идиот такъв! – каза Франка на побойника. – Спираш с мафиотските си изпълнения. И то веднага. Защото иначе мога да реша да разкажа това-онова на учителите ти.

Мразя момчета, които се бият – мислеше тя, докато се отдалечаваше. – Но още повече мразя хора, които портят другите. Защо се държа така? – питаше се тя по-късно. – Защо се правя на Робин Худ, защитника на бедните и слабите? Да се бият. Мен какво ме засяга? Защо винаги мисля, че трябва да се намесвам във всичко? Не мога да си обясня. Напоследък явно вече почти нищо не мога да си обясня.

– Май пак си спасявала света? – попита я Биргит и черните ѝ очи иронично блеснаха. Биргит беше дребна и изящна, кожата на лицето ѝ бе мургава, а очите ѝ – черни. Имаше гъста къдрава коса. Приличаше на малко дяволче. – Вече мислех, че и ти ще се хвърлиш в битката.

Франка потръпна, чувстваше се като хваната на местопрестъплението.

– Защо тия момчета са толкова тъпи?

Биргит повдигна рамене.

– Животинското в нас, или дявол знае какво... – На Биргит явно ѝ бе все едно. – Свободна ли си днес следобед? – попита тя. – Искаш ли да покараме ролери?

Франка кимна.

В часа по физическо играха на „Tug o`war”. Тъй като учителката по физическо предаваше и английски, тя постоянно вмъкваше в упражненията по физическо английски изрази. „Tug o`war” означаваше чисто и просто теглене на въже.

Пързаляха се с широки дъги по алеята за велосипедисти. Бяха само по тениски, още беше топло. Франка караше напред, беше по-добра и по-бърза. Беше и по-смела от

Биргит. Понякога се спускаше надолу по стръмните улички без да намалява скоростта. Биргит ѝ завиждаше за безгрижието.

Франка бе отишла далече напред, но се обърна и пое обратно към Биргит, след това двете продължиха с умерено темпо една до друга. Покрай алеята за велосипедисти течеше поток, чиито бряг беше гъсто обрасъл с върби. Те образуваха свод над водата.

На мостчето Франка и Биргит спряха, за да си поемат дъх. Франка обичаше да гледа потока. Често спираше на мостчето и гледаше водата. Най-напред нагоре, там откъдето потокът идваше. Той се спускаше стремително към нея. Беше като обещание, като живота, който те очаква. След това тя се обръщаше на другата страна, в посоката, в която потокът се отдалечаваше надолу, и ѝ се струваше сякаш животът се отдалечава. В началото винаги малко се натъжаваше, когато погледнеше в тази посока. Струваше ѝ се, че животът се сбогува, отминава... Но постепенно забеляза, че в течението на потока има някакво постоянство, непрекъснато прииждаше нова вода и в тази посока водата като че ли течеше по-спокойно отколкото от другата страна. Франка си помисли, че човек вероятно все един ден трябва да се примири със старостта, със смъртта, със сбогуването.

Тя разказа на Биргит какво ѝ минава през ума, когато стои на мостчето. А после я попита:

– Странно ли ти се вижда?

Биргит поклати глава.

– Ако знаеш на мен какви странни мисли ми идват понякога на ума – каза

Биргит.

Франка я погледна изкосо. Слушам те! – помисли тя и вътрешно се засмя, защото тези думи ѝ напомниха за собствената ѝ майка. Биргит гледаше право напред към потока и тихо каза:

– Понякога се страхувам, че в някакъв момент от живота ми ще ме изтезават.

Не зная защо. Вече от доста време имам това усещане. Не издържам да слушам никакви съобщения на Амнести Интернейшънъл, става ми лошо. И понякога наистина се страхувам, че и аз ще изживея нещо подобно.

Франка никога не би допуснала, че Биргит може да изпитва такива опасения. Не знаеше какво да ѝ отговори. Мълчаливо я прегърна през рамо и силно я притисна към себе си. Така останаха известно време неподвижни, като скулптурна група, след това се пуснаха и продължиха да се пързаят.

Реставраторката влезе в едно заведение, където я чакаха приятелите ѝ. Току-що бе приключила с част от фреската, над която работеше в черквата, и искаше да си почине. Беше изгладняла след продължителната и напрегната работа. Колегите ѝ седяха заедно, повечето вече обядваха. Тя поръча нещо и каза:

– Донесете ми го бързо, умирам от глад.

Сервитьорката се отдалечи и реставраторката не разбра дали беше чула, че поръчката е спешна. Тя чакаше, чакаше, а яденето не идваше. Още веднъж напомни на сервитьорката, че бърза. Тя изобщо не я чу. След известно време сервитьорката отново мина покрай тях, но не обърна никакво внимание на реставраторката. Тя отново ѝ напомни да я обслужи. Тогава сервитьорката изпрати едно момче, на което трябваше да повтори поръчката си. И реставраторката ядосано поръча отново. Усети как в нея се надига гняв, попита момчето кога най-сетне ще ѝ донесат обяда. Момчето на свой ред попита сервитьорката и тя отвърна:

– Вие току-що поръчахте. Ще трябва да изчакате поне половин час.

Тогава реставраторката наистина побесня и се развика с всичка сила:

– Половин час? Да не сте полудели. Досега три пъти ви повторих поръчката си. Вие изобщо не ми обърнахте внимание. Нали не си въобразявате, че имам намерение да ви чакам още половин час! Вие, вие... – и тя удари с юмрук сервитьорката в корема. Тя падна на земята и тогава реставраторката забеляза, че е в напреднала бременност.

Франка се събуди. Сърцето ѝ биеше лудо. Трябваше ѝ известно време, за да се осъзнае. Беше сънувала. Ужасен сън. Който нямаше нищо общо с нея самата. Или пък имаше? Ужаси се от агресивността в този сън.

Коя съм аз всъщност? – мислеше Франка. – Познавам ли се наистина? Или непрекъснато реставрирам собствения си портрет? Светкавично си припомни една сцена отпреди няколко години, когато се бе сбила с едно момче, защото беше нагрубило тогавашната ѝ приятелка Клаудия. Това беше първата ми акция а ла Робин Худ – помисли си Франка.

След този сън вече не беше сигурна дали наистина мотивите, които я ръководеха, винаги бяха толкова възвишени. Или тези постъпки служеха само за да представят собствената ѝ агресивност в по-добра светлина?

Дълго се гледа в огледалото, наблюдаваше очите си. Коя съм аз? – запита се отново. – Коя съм аз и каква роля играя? Отдавна сън не я бе карал да се чувства толкова несигурна. Записа го в дневника си. Без коментар.

Илзе ѝ се обади по телефона.

– Ще можеш ли по изключение тази неделя да гледаш Сами? – попита тя. – Соня Келерман ще пее песни на Брехт в „Арена”, концертът започва в пет следобед. Според мен най-късно в осем ще се приберем. Става ли?

Франка нямаше нищо пред вид за тази неделя.

– Разбира се – отвърна тя. – Няма никакъв проблем. Впрочем, Соня Келерман ще пее в понеделник и в нашето училище. До неделя...

В събота вечерта Щефан и Франка отидоха на дискотека. Въпреки че вентилаторите работеха, вътре вече беше доста задушно. Музиката свиреше невъобразимо силно. Щефан и Франка застанаха на бара и изпиха по една бира, след това отидоха на дансинга.

Там вече имаше група момичета и само едно момче, което танцуваше в захлас покрай тях. От време на време момчето правеше резки крачки в различни посоки или така ръкомахаше, че Франка се уплаши да не я удари. Явно беше на градус. Франка се ядоса. Изведнъж момчето я настъпи по крака.

– Идиот! – извика Франка, но понеже музиката свиреше много силно, никой не я чу, а момчето не ѝ обърна внимание. Франка изпита желание да го фрасне в ребрата.

Напусна дансинга и отново отиде на бара.

– Още една бира, моля! – каза тя.

Щефан се ядоса.

– Не може просто ей така да си тръгваш от дансинга и да ме зарязваш – скара ѝ се той.

– Да, зная – отвърна Франка. – Единайсетата Божя заповед.

– Франка, какво ти става?

– Не зная, Щефан. Предполагам, че се опитвам да открия коя съм всъщност.

– Това пък откъде го измисли?

– О, я ми се махай от главата, идиот такъв! – и Франка изтича навън, като остави Щефан втрещен на бара.

Отвън седеше някакъв пиан младеж, облегнат на стената.

– О–о, сссладурано, ззззщо ссамма? Я, сседни до мен да тте цункаммм!

– Я се разкарай! – сръза го Франка и продължи напред.

На малкия паркинг близо до дискотеката тя спря и пое дълбоко въздух.

Чувстваше се замаяна от двете бири, които изпи толкова бързо една след друга, а и от задущия въздух и силната музика в дискотеката. Но преди всичко от яд. Сега ще се домъкне Щефан и ще вземе да се цупи. Защото една от многобройните му единайсети заповеди гласеше: Не ругай и не употребявай обидни думи.

Внезапно Щефан се появи до нея.

– Франка, не искам да се караме. Какво ти стана, защо се ядоса толкова?

Първата единайсета заповед, Франка – помисли си тя: – Не се заблуждавай.

Хората не винаги реагират, както очакваш.

– Не зная, Щефан. Начинът, по който се държиш. Направо ме вбесява. Или ме дразни. И ме потиска. Ти всъщност си много мил, но с теб не ми е весело. Сигурно и на теб с мен не ти е лесно. – И тя се разплака.

Щефан я прегърна. Тя продължаваше да плаче. Той я целуна.

– Франка, обичам те. Не искам да се караме за глупости. – Той я галеше по косата, целуваше я. Качиха се в колата му и потеглиха извън града, към близката гора. – Ела – шепнеше той, – искам те.

Щефан просна платнището от колата на земята в горичката, въздухът беше топъл, лек ветрец шумолеше в клоните. Бяха нежни един с друг. Беше хубаво. И въпреки това внезапно Франка изпита усещането, че е за последен път. Докато той я караше с колата към тях, тя не каза нито дума.

Франка вървеше в тъмното под свод от клони надолу по една горска пътека. Беше радостна. Зад нея внезапно се появи някакъв мъж. Прегърна я и се опита да я целуне. Франка се изсмя. Внезапно пътеката побеля, сякаш току-що бе навалил сняг. Непознатият мъж прегърна Франка и се понесе с нея надолу по пътеката. Стори й се забавно. Мъжът каза:

– Ела с мен у дома! – хвана я за ръката и я издърпа до една поляна, която също беше покрита с току-що навалил пухкав сняг. Франка знаеше, че някъде оттатък поляната е къщата на непознатия мъж, с когото щеше да спи. Внезапно пред нея изплува лицето на баща й, косата му беше побеляла, и Франка не разбра дали само от снега, или просто баща й за една нощ бе побелял.

Реставраторката стоеше пред една плоча в гробището. Беше облечена с гаширизон и на главата си имаше шапка с козирка. Тя потопи тънка четка в златна боя и започна да запълва надписа върху надгробната плоча. Ръката й бавно се движеше по издълбаните в камъка букви и ги запълваше със златна боя. Денят беше слънчев,

прясно запълнените златни букви върху черната плоча блестяха на слънцето. Камерата от съня ѝ се насочи към надписа, увеличи буквите, така че да могат да се четат. Там беше написано: Франка Вебер.

Франка се сепна ужасено. Цялата беше в пот. Скочи бързо от леглото, изтича в банята и се пъкна под душа. Остави водните перли да се спускат по тялото и в устата ѝ. Преглътна. Опита се да измие всичко.

Каква глупост! –мислеше тя. – Какви глупости сънувам напоследък. Това е пълно безумие. Татко и Лео са виновни. Тия страхливи мъже. Съвсем ме объркаха.

Въпреки това сънят не я остави на мира. Какво може да означава всичко това? Някакъв абсолютно непознат мъж, с когото тя вървеше по пътя към неговата къща и се смееше. Снегът. Баща ѝ. И след това, без каквато и да било връзка, реставраторката на гробището, в един слънчев ден, и собственото ѝ име върху надгробната плоча. Това бе същата реставраторка, която бе видяла насън предишната нощ. Една жена, която внезапно се бе появила в сънищата ѝ, първия път – все още непозната, втория път – вече близка.

Тези сънища нищо не значат – мислеше Франка. – Не познавам никаква реставраторка, нито пък бременна сервитьорка, аз не съм мъртва и следователно няма никаква надгробна плоча с моето име, не вали сняг, татко има светло-кестенява коса като мен, а аз никога не бих последвала непознат мъж до къщата му, за да спя там с него. Какво значение може да имат всички тези глупости? Тя се отърси и водните пръски се разпиляха наоколо.

След това дълго не можа да заспи. Повредената улична лампа хвърляше мигаща светлина в стаята ѝ. Сенките се движеха, станаха големи и заплашителни. И в мига, когато Франка най-сетне вече заспиваше, в онзи миг, когато само още една секунда е нужна, за да заспиш, тя бе изтръгната рязко от съня. На високия клен пред прозореца ѝ два гълъба започнаха нощна битка. Биеха се ожесточено, кряскаха силно, сякаш всеки от тях искаше да убие другия.

На сутринта върху плочите в двора имаше окървавени пера от гълъб.